

[vc_row][vc_column][vc_column_text]Circular 18/19 · 15 de desembre del 2018

EL FRED DE NADAL

Sant Feliu Llobregat. Entrevista amb la poetessa Joana Raspall, que fa 100 anys i està en plena forma. És pel suplement Cultura i també pel Barça Kids[/caption]

Potser les llumetes, els aparadors, la publicitat i el vertigen social han acabat fent que les festes nadalenques siguin, només, una fita comercial i convencional més. Entremig de l'enrenou sembla que ja no queda espai per a les paraules, per a la reflexió pausada, pel retrobament del missatge senzill i cada dia més necessari de pau, justícia i bondat.

Fa uns anys, pels volts d'un Nadal, vaig ser a París visitant exposicions i gaudint de la ciutat cosmopolita amb uns amics. Era un viatge de plaer que, per completar l'ambient, ens va oferir el regal de la neu, que, com se sol dir "fa més Nadal".

Passant amb cotxe pels volts de la place de Clichy vaig veure una imatge que duc clavada a la retina: una família -pare, mare i dos nens- estaven asseguts sobre una reixeta del metro d'on sortia l'aire calent del soterrani, arrecerats i tapats amb plàstics i mantes, mentre la neu queia a poc a poc, es feia fosc i jo me'ls mirava des del cotxe aturat al semàfor. Van ser uns pocs minuts, ells no em devien pas veure, però jo sí.

D'aquell dia ençà, sento una enorme vergonya que no havia dit mai a ningú. No oblidó la imatge ni crec que tingui cap dret a oblidar-la. La porto dins, em fa mal i no la vull perdre, ni esborrar la sensació de ràbia i misèria íntima que d'aleshores ençà m'acompanya.

Però a vegades retrobo un cert consol, en els poemes. Com aquest de Joana Raspall, que m'ajuden a estar viu, que em permeten sentir-me humà, perquè em salven de la indiferència i del cinisme de creure que la neu i el fred d'aquell i tants nadals no són cosa meva. És la senzilla saviesa dels poetes que afina la consciència amb les paraules justes, amb els poemes que cal atrevir-se a llegir i que costa tant d'acceptar.[/vc_column_text][vc_column][vc_row][vc_row][vc_column width="1/3"]

Joana Raspall (1913-2013)

PODRIES...

Si haguessis nascut
en una altra terra,
podries ser blanc,
podries ser negre...
Un altre país
fóra casa teva,
i diries "sí"
en un altra llengua.
T'hauries criat
d'una altra manera
més bona, potser;
potser, més dolenta.

Tindries més sort
o potsar més pega...
Tindries amics
i jocs d'una altra mena;
duries vestits
de sac o de seda,
sabates de pell
o tosca espadenya,
o aniries nu
perdut per la selva.
Podries llegir
contes i poemes,
o no tenir llibres
ni saber de lletra.
Podries menjar
coses llamineres
o només crostons
eixuts de pa negre.
Podries podries...

Per tot això pensa
que importa tenir
LES MANS BEN OBERTES
i ajudar qui ve
fugint de la guerra,
fugint del dolor
i de la pobresa.

Si tu fossis nat
a la seva terra,
la tristesa d'ell
podria ser teva.